

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci

žalobce: **L. B.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Ledčická 649/15, Praha, PSČ 184 00

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. března 2017, č. j. KUKHK-11729/DS/2017/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 30. 12. 2016, sp. zn. 2016/6229/SPR-SR-HAL, č. j. 142368/2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1.500,- Kč, jakož i povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla, r. z. x porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, překročil dne 13. 3. 2016 v 16:03 hodin v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov, na silnici I. třídy č. 14, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 76 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 73 km/h. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. téhož zákona.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky do několika bodů. V prvním z nich, označeném „**Nepřezkoumatelnost**“, namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se dle žalobce nijak nevypořádal s jeho námitkami, které zaslal správnímu orgánu dne 11. 1. 2017. Napadené rozhodnutí tak spatřuje v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších úprav (dále jen „správní řád“).
4. Obě napadená rozhodnutí (rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně) jsou pak dle žalobce nepřezkoumatelná též z toho důvodu, že tato jsou zjevně „šablonovitá“.
5. Nezákonně a nepřezkoumatelně rozhodoval dle žalobce správní orgán o uložené sankci, kdy zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Výrok rozhodnutí tak neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. S ohledem na blanketní dispozici ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, měl správní orgán ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikovat právní normu, na kterou blanketní právní norma (§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu) odkazuje. K uvedenému žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 9. 4. 2015, č.j. 60 A 10/2014-33. Ve spojitosti s uvedeným namítl žalobce i absenci ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 7. 4. 2006, č.j. 2 As 111/2015-42, všechna rozhodnutí NSS citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz.
6. Výrok dle žalobce neobsahoval také všechny skutkové okolnosti nezbytné k závěru, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu a z toho důvodu je dle žalobce nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Z výroku nelze totiž dovodit, že přestupek byl zjištěn automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, kdy však dle rozsudku NSS ze dne 11. 9. 2015, č.j. 111/2015-42 : „*Z popisu skutku musí být patrné*

všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno.“ Z výroku dle žalobce nelze dovodit ani to, že údajné porušení pravidel silničního provozu nemělo za následek dopravní nehodu, ačkoliv tyto skutečnosti jsou znakem skutkové podstaty správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu.

7. Ve druhém žalobním bodu, označeném „**Měření rychlosti**“ žalobce namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu se skutečností, neboť „*v místě křižovatky*“ nepochybně nebyla nejvyšší dovolená rychlost stanovena místní úpravou (tj. zákazovou dopravní značkou č. B 20a) na 50 km/h, ale platila zde obecná úprava, tj. 90 km/h.
8. S odkazem na § 3 odst. 3 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 29/2015 Sb. a na § 2 písm. w) a § 2 písm. x) zákona o silničním provozu na satelitním snímku vyznačil hranice předmětné křižovatky žlutými čarami (obrázek č. 1 obrazové přílohy). Aby „*v místě křižovatky*“ platil rychlostní limit 50 km/h stanovený dopravní značkou č. B 20a („50“), musela by dle žalobce tato dopravní značka být umístěna za hranicemi této křižovatky, neboť platnost jakékoli zákazové dopravní značky umístěné před hranicí křižovatky je touto hranicí ukončena.
9. Žalobce namítl, že i kdyby v křižovatce platil rychlostní limit 50 km/h, výrok o vině by neměl podklad ve spisovém materiálu, ani v odůvodnění. Nezjištěný řidič totiž měl jeho vozidlem dle výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně překročit rychlost o 23 km/h „*v místě křižovatky*“.
10. Z výstupu z rychloměru se sice podává, že vozidlu byla změřena rychlost 76 km/h, resp. 73 km/h po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h. Tento údaj však představuje nikoli okamžitou rychlost měřeného vozidla v určitém místě (např. v místě křižovatky, dlouhé zhruba 25 m, obrázek č. 2 obrazové přílohy), ale jeho průměrnou rychlost v celém měřeném úseku (dlouhém 117 m). Tuto skutečnost dle žalobce správní orgány nereflektovaly, a uzavřely, že bylo prokázáno, že nezjištěný řidič s vozidlem žalobce „*v místě křižovatky*“ překročil rychlost o 23 km/h, ačkoli k tomu neměly způsobit důkaz. Na základě výstupu z úsekového rychloměru totiž nelze dle žalobce dovozovat, jakou rychlostí jel nezjištěný řidič v části měřeného úseku. Nelze tak nad veškerou pochybnost vyloučit, že právě „*v místě křižovatky*“ jel řidič rychlostí $x < / = 50$ km/h, neboť z výstupu rychloměru se žádným způsobem nepodává okamžitá rychlost vozidla „*v místě křižovatky*“. I kdyby proto v místě křižovatky skutečně platil rychlostní limit 50 km/h, neměl by výrok o vině zákonný podklad, neboť s ohledem na princip měření rychlosti použitým rychloměrem nelze nad veškerou pochybnost vyvrátit, že právě v místě křižovatky (která svou délkou tvoří zhruba pětinu měřeného úseku) jel žalobce předpisově, resp. rychlostí nižší (nebo i vyšší), než je 61 km/h. Nebylo tedy nad veškerou pochybnost prokázáno, že se stal skutek, který je žalobci výrokem rozhodnutí prvního stupně kladen za vinu a rozhodnutí prvního stupně je proto v rozporu s ust. § 3 správního řádu.
11. Žalobce v rámci tohoto žalobního bodu též namítl, že mu není zřejmé, jak (tj. na základě jakého podkladu a jakým způsobem) správní orgány zjišťovaly, že úsek měření byl dopravními značkami č. B 20a („50“) skutečně označen. Správní orgány se v tomto směru spokojily toliko s konstatováním, ačkoli se jedná o pro věc zcela zásadní skutečnost, která dle názoru žalobce měla být předmětem dokazování a v odůvodnění napadených

rozhodnutí přesvědčivým způsobem popsána. Pro neprovedené dokazování je dle žalobce nutné s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* konstatovat, že v měřeném úseku žádné dopravní značky č. B 20a („50“) nebyly. Pro nepodložené závěry správních orgánů jsou dle žalobce jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

12. S ohledem na skutečnost, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není uvedeno, která konkrétní dopravní značka měla být porušena, považuje žalobce výrok za nezákonný a nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.
13. Dle žalobce je výrok neurčitý, neboť z popisu místa spáchání deliktu lze dojít k závěru, že delikt byl spáchán na dvou místech.
14. V další žalobní námitce, označené **„Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy“** žalobce uvedl, že správní orgán neodůvodnil svůj závěr, že měřicí zařízení SYDO TRAFFIC VELOCITY je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. I z tohoto důvodu shledal žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
15. V rámci shora uvedené žalobní námítky žalobce také namítl, že nebylo nijak prokázáno, že byla splněna jedna ze zákonných podmínek měření rychlosti obecní policií dle § 79a zákona o silničním provozu, a to součinnost obecní policie s Policií ČR, kdy správní orgán uvedl, že součinnost byla prokázána vyjádřením Policie ČR založeným ve spise. Toto vyjádření z roku 2014 však dle žalobce nelze považovat za splnění podmínky součinnosti Policie ČR a obecní policie při měření rychlosti obecní policií, neboť účelem této zákonné podmínky nepochybně bylo zajistit, aby obecní policie neprováděla měření rychlosti tzv. „na vlastní pěst“, ale aby byla podrobena dohledu Policie ČR. Předmětným dokumentem dala Policie ČR „souhlas ve smyslu součinnosti“ k měření rychlosti obecní policií na dobu 4 let, což považuje žalobce za obcházení zákona, neboť taková „součinnost“ je ve skutečnosti iluzorní, neboť se žádný faktický dohled Policie ČR nad činností obecní policie nekoná. Dle žalobce lze rovněž pochybovat o tom, zda lze udělit souhlas s měřením na určitém úseku (jakož i souhlas se součinností, což je však dle názoru žalobce samo o sobě nemožné) na dobu delší jak jeden rok. Poukázat lze též na to, že Policie ČR „vypořádala“ obě zákonné podmínky dle § 79a silničního zákona v rámci jediného dokumentu, což svědčí o postupu pouze *pro forma*.
16. Žalobce dále poukázal na to, že použitý rychloměr zjevně pozbyl ověření, neboť nebyl schopen zaznamenat okamžik, kdy vozidlo žalobce vjíždělo a vyjíždělo z úseku měření, což je s ohledem na to, že se jedná o úsekový rychloměr, zcela zásadní funkce tohoto rychloměru, na které závisí jeho schopnost měřit přesně rychlost. Došlo tedy dle žalobce k zániku ověření dle § 7 odst. 2 písm. c) nebo e) vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 262/2000 Sb. Výstup z měření je tak nepoužitelným důkazem podle § 51 odst. 1 správního řádu, neboť měření bylo provedeno neověřeným měřidlem, což je v rozporu s § 11 odst. 1 zákona o metrologii.
17. Žalobce dále sděluje, že právní řád nezná skutkovou podstatu překročení průměrné rychlosti jízdy v určitém úseku a proto odsouzení a sankce za porušení překročení průměrné rychlosti v určitém úseku je nezákonná.

18. Dle další námitky žalobce, právní řád ČR nezná dopravní značku označující úsekové měření rychlosti, a tedy měření průměrné rychlosti bez označení úseku, ve kterém je měřena průměrná rychlost platným dopravním značením je nezákonné.
19. Žalobce dále namítá, že veřejnost nebyla informována o úsekovém měření rychlosti a nelze legálně měřit rychlost všech vozidel vjíždějících do obce a tato vozidla fotit, včetně osádky pro případ, že při výjezdu z obce tato vozidla překročí průměrnou rychlost v obci.
20. Žalobce tvrdí, že průměrnou rychlost v obci ve smyslu platných právních předpisů nepřekročil a ani nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci s tím, že účelovou konstrukci žalovaného o překročení průměrné rychlosti považuje za nezákonnou.
21. Žalobce rovněž napadá, že měřicí zařízení nepatří Policii ČR, případně obecní policii. Obdobě žalobce namítá, že obecní policii neposkytl souhlas měřením rychlosti ze strany Policie ČR příslušný odpovědný policista oprávněný jednat za Policii ČR. Žalobce dále namítá, že měření rychlosti v úseku nebylo nikde zveřejněno, jak vyžaduje právní úprava.
22. V žalobním bodu označeném „**Retroaktivita**“ žalobce namítl, že se správní orgány vůbec nezabývaly tím, zda nová právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajného správního deliktu, není pro žalobce příznivější ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Tím bylo dle žalobce porušeno jeho právo na spravedlivý proces.
23. V pátém bodu žaloby, označeném „**Rozhodovací praxe žalovaného**“ označil žalobce rozhodnutí žalovaného za překvapivé z toho důvodu, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování. Rovněž žalovaný konstantně shledává jako zrušovací důvod i to, pokud správní orgán řádně neodůvodní svůj závěr o naplnění všech znaků skutkové podstaty daného správního deliktu (tedy zejm. skutečnost, že provozovatel nezajistil spáchání přestupku ze strany řidiče). Žalobce proto zcela legitimně očekával, že žalovaný rozhodnutí prvního stupně v odvolacím řízení zruší. Pokud tak neučinil, postupoval žalovaný dle žalobce v rozporu se svou rozhodovací praxí, což je jednak v rozporu se zásadou rovnosti, jednak se jedná o zásah do legitimního očekávání žalobce.
24. V posledním, šestém bodu žaloby, označeném „**Protiústavnost**“, namítl žalobce protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy shledal, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
25. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách NSS publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
26. Pro výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

27. Žalovaný se ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a znovu shrnul všechny skutkové okolnosti i následné právní hodnocení.
28. K žalobě samotné uvedl pouze, že jsou v ní uvedeny námitky, které bylo možno uplatnit již v rámci odvolacího řízení, kdy by žalovaný měl možnost se s nimi řádně vypořádat. Shrnul dále, že žalobce podal v zákonné lhůtě odvolání, ve kterém uvedl pouze tolik, že se odvolává do rozhodnutí pod spisovou značkou 2016/6229/SPR-SR. Na výzvu k odstranění nedostatků podání ze dne 3. 2. 2017 žalobce nereagoval.
29. Závěrem svého vyjádření žalovaný vyjádřil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezájatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání soudu

30. K jednání soudu dne 13. 2. 2019 se dostavil pouze zástupce žalobce, žalovaný svoji neúčast omluvil. Protože předvolání k jednání bylo oběma stranám řádně doručeno, nebránila v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), žádná zákonná překážka v projednání věci v nepřítomnosti žalovaného.
31. Po zahájení jednání soud konstatoval písemné vyjádření žalovaného ze dne 29. 6. 2017. Zástupce žalobce poté plně odkázal na písemné vyhotovení žaloby a za stěžejní v této označil námitku nevypořádání se s jeho námitkami, zaslanými správnímu orgánu I. stupně dne 11. 1. 2017 a námitku, dle které nebylo nijak prokázáno, že byla splněna jedna ze zákonných podmínek měření rychlosti obecní policií dle § 79a zákona o silničním provozu, a to součinnost obecní policie s Policií ČR, kdy správní orgán uvedl, že součinnost byla prokázána vyjádřením Policie ČR založeným ve spise. Toto vyjádření dle žalobce nelze považovat za splnění podmínky součinnosti Policie ČR a obecní policie při měření rychlosti obecní policií. Policie ČR jím dala souhlas obecní policii k měření rychlosti na daném úseku v součinnosti s Policií ČR na dobu 4 let, kdy nelze hovořit o součinnosti, neboť nedochází k žádné průběžné kontrole.
32. Poté soud stručně, v rozsahu, který žalobce označil za dostatečný, konstatoval obsah správního spisu a provedl níže uvedené důkazy:
- návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012,
 - Stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013.
33. Dále provedl krajský soud důkaz obrazovou přílohou žaloby.
34. Závěrem jednání zástupce žalobce přednesl žalobní návrh ve stejném znění, jak jej uvedl v žalobě. Navrhl tedy zrušení žalobou napadených rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Současně navrhl přiznání práva na náhradu nákladů řízení, které žalobce soudy vyčíslí ve lhůtě tří dnů.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

35. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

36. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Trutnov oznámení o přestupku (automatizované měření rychlosti jízdy) ze dne 29. 3. 2016 s fotodokumentací, o spáchání přestupku neznámým řidičem motorového vozidla registrační značky x, spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti v katastru obce Mladé Buky, jak rozvedeno výše v předmětu tohoto rozsudku.
37. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán I. stupně dne 5. 5. 2016 žalobci výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Výzva byla žalobci doručena dne 7. 5. 2016.
38. Na výzvu žalobce reagoval prostřednictvím zmocněnce (společnost ODVOZ VOZU s. r. o., IČ: 03724026), který uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil pan F. S., nar. ..., trvale bytem K. 12, 2130 M., R., doručovací adresa D. 13, B.
39. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 31. 5. 2016 předvolal jmenovaného k podání vysvětlení na doručovací adresu v B., zásilka byla vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý.
40. Zástupce žalobce následně správnímu orgánu poskytl ještě mailovou adresu pana F. S.. Na tuto mailovou adresu zaslal správní orgán žádost o sdělení doručovací adresy. Odpovědi mu byla omluva F. S., že se mu nedaří kontrolovat v pravidelných intervalech poštovní schránku. Současně v této korespondenci požádal správní orgán o doručování na mailovou adresu. Reakcí správního orgánu bylo poučení pana S. ve smyslu § 19 správního řádu, vztahující se k doručování na elektronickou adresu. Odpovědi správnímu orgánu byla žádost o doručování na adresu D. 13, B., ze dne 18. 7. 2016, podepsaná F. S.
41. Správní orgán I. stupně proto písemností ze dne 22. 7. 2016 opětovně předvolal jmenovaného k podání vysvětlení na doručovací adresu v B. Zásilka byla vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý.
42. Pan F. S. byl jako neznámý adresát označen i na zásilce zaslané do místa jeho trvalého bydliště, kterou byl rovněž předvolán k podání vysvětlení. I tato zásilka byla správnímu orgánu I. stupně vrácena zpět
43. Správní orgán následně založil do správního spisu sdělení Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 7. 10. 2016, dle něhož tato osoba neprochází žádnou z dostupných evidencí Policie České republiky.
44. Správní orgán poté věc dne 21. 10. 2016 odložil s odkazem na § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona.
45. Písemností ze dne 25. 10. 2016 vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení, o provedení důkazů mimo ústní jednání v termínu 16. 11. 2016 a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě. Tato písemnost byla zmocněnci žalobce doručena dne 26. 10. 2016. Ve stanovený termín správní orgán provedl dokazování bez přítomnosti žalobce i jeho zmocněnce, kteří se bez omluvy

nedostavili. O tom byl sepsán téhož dne Protokol. Žalobce následně nevyužil ani možnosti seznámit se s poklady pro rozhodnutí.

46. Následnou písemností ze dne 24. 11. 2016, která byla zmocněnci žalobce doručena dne 28. 11. 2016, správní orgán I. stupně žalobci oznámil, že v souvislosti se shromážděním podkladů pro vydání rozhodnutí ukončil dokazování ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, kterého se měl dopustit. Žalobce v rámci uvedeného oznámení správní orgán I. stupně v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu poučil o jeho možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, případně navrhnout jejich doplnění. K tomu určil termín 22. 12. 2016 v 8:00 hodin s tím, že dále uvedl, že žalobce se může v odůvodněných případech, po telefonické domluvě či jiném projednání, seznámit s podklady pro rozhodnutí i v jiném termínu. Závěrem byl žalobce ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu poučen o tom, že k podání učiněném po uvedeném termínu nepřihlédne a přistoupí k vydání rozhodnutí.
47. Dne 30. 12. 2016 vydal správní orgán I. stupně shora již citované rozhodnutí, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobcem a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
48. Dne 11. 1. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno e-mailové podání žalobce, označené „Vyjádření ke spisu“. Žalobce v něm namítá nezákonnost projednávání správního deliktu z důvodu toho, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, požaduje, aby došlo k přezkoušení měřicího zařízení ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o metrologii, a uvádí dále námitky shodné jako ve své žalobě. Závěrem dodává, že F. S. měl v době údajného spáchání správního deliktu dopravní nehodu, přičemž údajný skutek není možné s ohledem na ustanovení § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu projednat jako správní delikt.
49. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce blanketní odvolání. Na výzvu správního orgánu k odstranění nedostatků podání ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu žalobce nereagoval.
50. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

B. Právní závěry

51. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně

správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).

52. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
53. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění*

nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

54. Krajský soud k tomu poté předepisuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

Dále k jednotlivým žalobním bodům:

1. Nepřezkoumatelnost

55. K nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kdy se dle žalobce žalovaný nevypořádal s jeho námitkami zaslanými dne 11. 1. 2017 krajský soud uvádí, že žalobce byl písemností ze dne 24. 11. 2016 (č.l. 41 správního spisu) upozorněn, že v souladu s ustanovením § 36 odst. 1 správního řádu, nebude správní orgán přihlížet k podáním učiněným po vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně přistoupil, tak jak avizoval ve shora uvedené písemnosti, po dvou marně uplynutých termínech poskytnutých žalobci k seznámení se s podklady rozhodnutí, k vydání rozhodnutí ve věci. Rozhodnutí bylo ve věci vydáno 30. 12. 2016. Dle ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu: „*Nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, do kdy mohou účastníci činit své návrhy.*“ Po doručení rozhodnutí ve věci (12. 1. 2017) byl žalobce vyzván v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu, aby doplnil své blanketní odvolání. Pokud by své vyjádření, doručené správnímu orgánu 11. 1. 2017, i po doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně považoval stále za věcné, pravděpodobně by ve svém odvolání námitky z něj uvedl případně na ně alespoň odkázal. I přes výzvu správního orgánu k doplnění svého odvolání však žalobce ani jeho zástupce na výzvu nereagovali. Žalovaný se tak mohl oprávněně domnívat, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce ve smyslu jeho námitek doručených správnímu orgánu I. stupně dne 11. 1. 2017 uspokojen.
56. Krajský soud má za to, že správní orgán ve výroku svého rozhodnutí dostatečně konstatoval právní normu, dle které uložil sankci žalobci, když nezastírá, že uvedení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, by navíc konkretizovalo výměru zákonného rámce. Absence tohoto navazujícího ustanovení není však sama o sobě způsobilá být důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. K judikatuře uvedené k námitce (rozh. KS v Ústí nad Labem, pob. Liberec ze dne 9. 4. 2015) má krajský soud za to, že není příliš přiléhavá, neboť upravuje právní kvalifikaci skutku, na jejíž formulaci jsou bezesporu kladeny judikaturou vyšší nároky.
57. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši.

Správní orgán na str. 6 a 7 svého rozhodnutí velice podrobně popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Tato kritéria krajský soud shledal v naprostém souladu s ustanovením § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu i s žalobcem uváděným rozhodnutím NSS ze dne 7. 4. 2006, dle kterého: *„principy právní jistoty pak vyžadují, aby ten, komu je ukládán trest, neměl naprosto žádnou pochybnost o tom, jakými jednáními naplnil skutkovou podstatu deliktu, o jaký delikt se jedná a na základě jakých pravidel je mu ukládána sankce.“* Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a dostal tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu není důvodná.

58. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se *„právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“*. Odstavce 2 a 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Jde o podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla, nikoli o skutkovou podstatu, jak se žalobce mylně domnívá. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je vyjádřena v § 125 f odst. 1 zákona o silničním provozu - ke spáchání deliktu dojde porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla § 10 odst. 3 silničního zákona, podle něhož je povinen zajistit, aby v případě užívání vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Znakem skutkové podstaty není absence následku v podobě dopravní nehody ani zjištění přestupku automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Výrok správního orgánu proto odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb, správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), i ustálené judikatuře NSS, která dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2As 85/2016, rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. 7Afs 59/2013). Popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu dle krajského soudu umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo věci řízení ve věci přestupku a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu. Krajský soud považuje námitku za nedůvodnou.
59. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí dále žalobce shledal v tom, že tato jsou zjevně „šablonovitá“. Krajský soud z úřední činnosti takový poznatek nemá (přestože žalobce ve své žalobě vyjadřuje přesvědčení, že jej mít „musí“). Deliktní jednání, která jsou předmětem rozhodnutí, nejsou skutkově složitými věcmi. K jejich prokázání není zapotřebí žádné složité dokazování a bývají spolehlivě prokázána listinami založenými ve správních spisech (např. záznamy pořízenými automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, které dokumentují dobu, úsek měření, rychlost projíždějícího vozidla, rychlostní limit a samotná měřená vozidla, listiny prokazující vlastnosti měřícího přístroje, smlouvy o poskytování služeb formou nájmu a dodávek, ověřovací listy Českého metrologického institutu, veřejnoprávní smlouvy...). Listiny ve spisech založené jsou ve vzájemném souladu, a je možno je považovat za dostačující pro

objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Nelze správnímu orgánu vytýkat, že ve skutkově totožných věcech svá zjištění dokládá stejnými listinami, které pak z logiky věci i totožně ve svých rozhodnutích (jejich odůvodněních) hodnotí. Krajský soud shledal, že správní orgán měl dostatečnou oporu pro odůvodnění svého rozhodnutí ve správním spisu a v odůvodnění pečlivě uvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení těchto podkladů a při výkladu právních předpisů. Za šablonovité rozhodnutí správního orgánu nelze označit.

2. Měření rychlosti

60. Krajský soud konstatuje, že v daném případě šlo o úsekové měření rychlosti, při kterém není měřena okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku prvoinstančního správního orgánu zcela patrná. Ten sice poněkud nevhodně použil výraz, že k překročení rychlosti došlo „v místě křižovatky“, ovšem z výrokové části rozhodnutí jako celku je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí rychloměru pro úsekové měření rychlosti, tedy potažmo, že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku vymezeném pro toto měření. Není tedy vůbec relevantní, jakou rychlost mělo vozidlo žalobce v hranicích křižovatky, vymezených v § 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
61. Relevanci postrádá i fakt, že rychlostní omezení je ukončeno nejbližší křižovatkou. Námitka žalobce, že v místě křižovatky rychlostní limit neplatil, nemůže obstát, neboť ten by naopak přestal platit až s koncem hranice křižovatky.
62. V kontextu průběhu celého správního řízení a chování žalobce v něm lze dovodit, že se jedná o tvrzení účelové a obstrukční. Žalobce totiž v celém správním řízení takovou námitku vůbec nevzněl, tedy nerozporoval, že v měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h platil. Z obsahu odůvodnění prvoinstančního správního orgánu, např. z pasáže, v níž se zabývá popisem zvýšené rizikovosti nehod v měřeném úseku, je zřejmé, že je správnímu orgánu prvního stupně situace ohledně osazení daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti. Nebylo tedy dle krajského soudu důvodu, aby správní orgány v tomto směru prováděly podrobnější dokazování, zvláště když v odvolání žalobce tuto námitku rovněž nevzněl. Krajský soud uvedené námitce přisvědčit nemohl.
63. Dle žalobce je výrok neurčitý, neboť z popisu místa spáchání deliktu lze dojít k závěru, že delikt byl spáchán na dvou místech. Z výroku je jasně seznatelné, že řidič vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov, na silnici I. třídy č. 14, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov. Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací praxi mnohokrát zabýval otázkou vymezení místa spáchání přestupku. Závěry plynoucí z příslušné judikatury NSS soud shrnul v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, čj. 4 As 63/2015-52: *„Místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci bude podstatné, zda se (jako v případě věci posouzené v rozsudku čj. 9 As 80/2014 – 37) jedná o velkou obec či město s komplikovanou dopravní situací (křížení více pozemních komunikací, množství dopravních*

značek stanovících místní úpravu nejvyšší povolené rychlosti apod.) a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku (jako tomu bylo právě v případě posuzovaném v rozsudku č. j. 4 As 28/2010 – 56, kde bylo sporné, jestli žalobce byl měřen před nebo za značkou označující začátek a konec zastavěného území obce, případně v jaké vzdálenosti od této značky, nebo ve věci rozhodované rozsudkem č. j. 9 As 214/2014 – 48, kde byla v rámci výrokem vymezeného úseku pozemní komunikace dopravním značením měněna nejvyšší povolená rychlost). V případech, kdy přestupek byl spáchán v menší obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší povolené rychlosti, pak požadavku zákona postačuje i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí.“ V rozsudku ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. 10As 44/2016, Nejvyšší správní soud, návaznosti na výše citovaný rozsudek, uvedl, že: „Smyslem konkrétního vymezení místa přestupku je zejména vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté, určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu. Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“ Nic neurčitějšího ve specifikaci místa spáchání přestupku krajský soud neshledal. Popis místa odpovídá požadavkům shora uvedené judikatury NSS.

3. Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

64. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, tento zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
65. Správní orgán prvního stupně svůj závěr, že se v daném případě ohledně použitého rychloměru jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 29. 7. 2015, č. 8012-OL-70211-15, smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek uzavřená mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o. coby pronajímatelem, a Městem Trutnov coby nájemcem, ze dne 7. 2. 2014, včetně dodatku č. 1 ze dne 2. 3. 2015, vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodného pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie ze dne 29. 1. 2014, včetně doplnění ze dne 24. 2. 2014, veřejnoprávní smlouvu ze dne 28. 6. 2013 uzavřenou mezi městem Trutnov a Městyssem Mladé Buky, včetně jejího dodatku ze dne 23. 12. 2013).
66. Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány ve smyslu § 77 s. ř. s. a to Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného

silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12 a Stanoviskem k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy - Ministerstvo dopravy České republiky.

67. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správními orgány, tak rovněž již citovaný Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud.
68. Hned v bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem“, který je určen „k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.“
69. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak Návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje, stejně jako na citované důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení. Také ty závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují (viz např. čl. 1 citované veřejnoprávní smlouvy).
70. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí: *„Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřícího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřící zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjiřitelná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjiřtěn.“* Krajský soud se s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.
71. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.
72. Pokud jde o oprávnění strážníků Městské policie Trutnov k měření rychlosti v daném místě, krajský soud odkazuje na příslušný souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov k návrhu místní úpravy provozu

na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodného pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie ze dne 29. 1. 2014, včetně doplnění ze dne 24. 2. 2014, které bylo v platnosti v době spáchání přestupku. Z obsahu těchto listin plyne souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daných místech v rámci součinnosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Souhlas dotčené obce s daným postupem pak plyne z veřejnoprávní smlouvy ze dne 28. 6. 2013 uzavřené mezi městem Trutnov a Městysem Mladé Buky, včetně jejího dodatku ze dne 23. 12. 2013.

73. K námitce žalobce, že „souhlas ve smyslu součinnosti“ k měření rychlosti obecní policií na dobu 4 let je obcházením zákona, neboť taková součinnost je iluzorní a žádný faktický dohled Policie ČR nad obecní policií nekoná, krajský soud konstatuje, že námitka žalobce je zcela obecná, není z ní zřejmé, na základě jakých skutečností k ní žalobce dospěl. Nelze vycházet ani z „obvyklé doby“, na kterou dle žalobce bývá takový souhlas a součinnost poskytnuta. Doba, na kterou může Policie ČR předmětný souhlas vydat není upravena žádným právním předpisem a je tedy čistě na zvážení Policie ČR, na jak dlouhou dobu souhlas poskytne.
74. K námitce, že měření rychlosti v úseku nebylo nikde zveřejněno, jak vyžaduje právní úprava, krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na str. 5 uvedl, že: *“V souladu s ustanovením § 24b zákona č. 553/1991, o obecní policii, byly zveřejněny informace o zřízení stálého automatického technického systému, kdy byla veřejnost vhodným způsobem vyrozuměna prostřednictvím veřejné vyhlášky umístěné na úřední desce orgánu a městyse Mladé Buky, kterou dal Krajský úřad Královéhradeckého kraje souhlas k umístění zařízení na silnici I/14 v k.ú. Mladé Buky a k umístění dopravního značení v souvislosti s místní úpravou provozu (zn. 4409-3/DS/14/Po), a k následnému umístění svislé dopravní značky upozorňující na měření rychlosti. Současně byla veřejnost informována prostřednictvím medií, např. dne 17. 07. 2014 v regionálním deníku Trutnovinky na adrese <http://trutnovinky.cz/zpravy/aktuality/2014/cervenec/v-mladych-bukach-ted-ohlidapovolenou-padesatku-novy-radar/> a na stránkách Města Trutnova tiskovou zprávou ze dne 12.02.2014 <http://www.trutnov.cz/rss-import/v-mladych-bukach-ted-ohlida-povolenou-padesatkunovy-radar?highlightWords=radar+mlad%C3%A9+buky>. Ustanovení § 24b zákona č. 553/1991, o obecní policii zní: “ (1) Obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. (2) Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.” Zákonomárci nijak vhodný způsob zveřejnění nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení. Umístění veřejné vyhlášky informující veřejnost o zřízení stálého automatického technického systému na úřední desce městyse Mladé Buky shledává krajský soud za dostatečné uveřejnění. Za vhodné pak krajský soud považuje i zveřejnění v místním periodiku a na webových stránkách města Trutnova. S námitkou žalobce, týkající se nedostatečného uveřejnění, se tak krajský soud neztotožnil.*
75. Dle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měřit rychlost vozidel. To může být realizováno různým způsobem, tomu uvedené znění zákona vůbec nebrání. V praxi jde buď o měření rychlosti okamžité nebo o měření rychlosti průměrné (tzv. úsekové měření rychlosti). Nemá tedy žalobce pravdu v tom, že zákon tzv. úsekové

měření rychlosti neumožňuje, resp. že právní řád nezná skutkovou podstatu překročení průměrné rychlosti jízdy v určitém úseku (a to jenom proto, že tento pojem není zákonem výslovně definován).

76. Podle ustanovení [§ 79a silničního zákona](#) ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. [133/2011 Sb.](#) byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.
77. K další námitce krajský soud konstatuje, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či uvést, na jakém základě se některá z namítaných skutečností měla stát. Krajský soud zastává názor, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že použitý rychloměr zjevně pozbyl ověření, obecní policii neposkytl souhlas měřením rychlosti ze strany Policie ČR příslušný odpovědný policista oprávněný jednat za Policii ČR apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
78. Krajský soud tedy uzavírá, že záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz záznam o měření ze dne 13. 3. 2016, ke kterému byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému

v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedeným námitkám tedy přisvědčit nemohl.

4. Retroaktivita

79. Správní orgány se dle žalobce nezabývaly ex offio otázkou, zda novější právní úprava není pro žalobce ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod příznivější, čímž porušily žalobcovo právo na spravedlivý proces. Krajský soud k této námitce uvádí: k základním principům vymezujícím kategorii právního státu, kterým je i Česká republika (srov. [čl. 1 Ústavy České republiky](#)), patří princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti právních norem. Výjimka, zakotvená v [čl. 40 odst. 6](#) větě druhé Listiny, se vztahuje pouze k oblasti trestání. Jde o naprosto obecnou námitku žalobce, krajský soud nepovažuje za potřebné více se jí proto zabývat.

5. Rozhodovací praxe

80. K otázce neprovedení důkazů správním orgánem mimo ústní jednání uvádí krajský soud následující. Pokud jde o listiny založené ve správním spisu, krajský soud ověřil, že na č. 1. 40 správního spisu je založen protokol o provedení důkazu mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkaz fotografickou dokumentací na čl. 2 správního spisu a popsal, co z tohoto důkazu zjistil.
81. K této problematice je třeba předně připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: *„O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.“* O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměn (písemností ze dne 25. 10. 2016 a 24. 11. 2016), on ani jeho zmocněnec se ke správnímu orgánu nedostavili a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužili.
82. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: *„O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.“*
83. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: *„O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.“*
84. Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu

listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.

85. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Rovněž lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.
86. K této otázce lze poukázat i na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: *„Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“* Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil.
87. Žalobce dále namítl, že bylo rozhodováno v rozporu se zákazem libovůle, když žalovaný za této situace nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv tento orgán neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí. Krajskému soudu je z dříve u zdejšího soudu projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou však nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž žalobci, resp. jeho zástupci, který

zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezmínil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřekoumatelnost rozhodnutí, jak žalobce namítal. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou.

88. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.

6. Protiústavnost

89. V posledním z žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.

90. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.

91. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

92. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Náklady řízení

93. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval

a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. února 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu